

Od autorky bestselleru *Pomocníčka*

FREIDA McFADDEN

MOTÝL

KOLEGYŇA

KOLEGYŇA

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lži

Profesorka

Za zamknutými dverami

Oddelenie D

Väzeň

Frajer

Nehoda

Nájomníčka

Milá Debbie

Zo série Pomocníčka:

Pomocníčka

Tajomstvo pomocníčky

Pomocníčka ťa vidí

KOLEGYŇA

FREIDA
McFADDEN

VDÁVATELSTVO MOTÝL

The Coworker

Copyright © 2023 by Freida McFadden

All rights reserved.

Translation © Diana Ghaniová, 2026

Cover photo © freepik.com

Cover design © Zuzana Ondrovičová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyľ.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150513/01

ISBN: 978-80-8164-440-5

Venujem svojej rodine

PROLÓG

O DEŇ SKÔR

Komu: Seth Hoffman

Od: Dawn Schiffová

Predmet: DÔLEŽITÉ

Seth,

dozvedela som sa o istej citlivej záležitosti, ktorú s tebou musím naliehavo prebrať. Chcela by som sa s tebou čo najskôr stretnúť u teba v kancelárii.

S pozdravom

Dawn Schiffová

Komu: Dawn Schiffová

Od: Seth Hoffman

Predmet: Re: DÔLEŽITÉ

Jasné, dobre. Príd' do mojej kancelárie.

Komu: Seth Hoffman

Od: Dawn Schiffová

Predmet: Re: DÔLEŽITÉ

Seth,

bola by som radšej, keby sme sa dohodli vopred, aby som mala istotu, že budeš prítomný a že budeme mať dost času prebrať niektoré potenciálne nepríjemné informácie, o ktoré mám povinnosť sa s tebou podeliť. Nechcem, aby náš rozhovor prerušil nejaký iný záväzok alebo, čo by bolo ešte horšie, aby som prišla do tvojej kancelárie a zistila, že tam vôbec nie si. Keby sme sa dohodli na konkrétnom čase, cítila by som sa oveľa lepšie. Môžem sa pozrieť do tvojho kalendára a porovnať ho s mojím, následne ti navrhnem šesť možných termínov v najbližších 48 hodinách, ktoré by vyhovovali nám obom. Môžeš si vybrať dva termíny, ktoré ti najviac vyhovujú, a potom sa dohodneme na konečnom čase, ktorý bude vyhovovať nám obom.

S pozdravom

Dawn Schiffová

Komu: Dawn Schiffová

Od: Seth Hoffman

Predmet: Re: DÔLEŽITÉ

Čo takto zajtra o druhej?

Komu: Seth Hoffman

Od: Dawn Schiffová

Predmet: Re: DÔLEŽITÉ

Tu sú podrobnosti o našom plánovanom stretnutí:

Miesto: kancelária Seta Hoffmana

Čas: 14.00 hod.

Zapísala som si to do kalendára.

S pozdravom

Dawn Schiffová

PRVÁ ČASŤ

KAPITOLA 1

SÚČASNOSŤ

NATALIE

Keď som dnes ráno vošla do kancelárie, Dawn nesedela za stolom, čo znamená, že sa blíži koniec sveta.

Žartujem. Jasné, že to nie je koniec sveta. Keby ste však poznali Dawn, chápali by ste ma.

Posledných deväť mesiacov sedí Dawn Schiffová vedľa mňa v otvorenej kancelárii vo firme Vixed, ktorá predáva výživové doplnky a v ktorej obe pracujeme. Podľa jej denného režimu by ste si mohli nastaviť hodinky. O 8.45 už sedí za stolom. O 10.15 ide na toaletu. O 11.45 ide do kuchynky a dá si obed. O 14.30 ide znova na toaletu. A presne o 17.00 vypne počítač a odchádza domov. Keby nastala nejaká apokalypsa, v dôsledku ktorej by zmizli všetky hodiny na svete, všetci by sme sa mohli riadiť tým, kedy Dawn chodí na toaletu. Na sekundu presne.

Ja zvyčajne prichádzam do práce v tridsaťminútovom okne medzi 8.30 a 9.00. No, *zhruba* do deviatej som tam.

Ak sú mi hviezdy priaznivo naklonené, stihnem to do 8.30. A hoci prisahám, že každý deň kladiem kľúče na to isté miesto – na stôl pri vchodových dverách –, občas sa v noci zdvihnú a niekam odídu. A potom ich musím hľadať.

Alebo sa ocitnem v dopravnej zápche. V otrasnej dopravnej zápche. Dorchester Avenue vyzerá počas dopravnej špičky ako parkovisko.

Dnes ráno síce semaforey nepracovali v môj prospech, ale premávka nebola hustá, takže desať minút pred deviatou už vchádzam do veľkej kancelárskej budovy, v ktorej sídli firma Vixed. Prejdem pomedzi rady rovnakých stolov natlačených uprostred miestnosti, červenými podpätkami klopám po linoleovej dlážke a nad hlavou mi svietia žiarivky. Keď cestou k svojmu stolu prechádzam popri Dawninom pracovnom mieste s rukou už zdvihnutou na pozdrav, zastanem ako obarená.

Miesto je prázdne.

Aj keď má Dawn zvláštny rozvrh, ešte zvláštnejšie je, že dnes ho nedodržala. Prepadne ma pocit, že Dawnina neprítomnosť znamená niečo zlovestné. Dawn predsa nikdy nechodí neskoro. *Nikdy.*

„Natalie! Ahoj, Nat! Vieš čo?“

Odtrhnem zrak od Dawninho pracovného miesta. Je to Kim. Poskakuje uličkou medzi stolmi a opálená tvár jej žiari.

Kim Healeyová je v práci mojou najlepšou kamarátkou, čo, žiaľ, znamená, že je mojou najlepšou kamarátkou vôbec, keďže v práci trávim v podstate celý svoj život. Pred dvomi týždňami sa vrátila zo svadobnej cesty, je krásne opálená, v tmavohnedých vlasoch má melír a dokonca ešte stále jemne vonia po piesku a opaľovacom kréme. Vyzerá

skvele a ja sa teším spolu s ňou. A žiarlim len asi na desať percent. Naozaj jej úprimne želám veľa šťastia, ako som sa mierne pripitá vyjadрила aj pri svadobnom prípitku.

Pohľadom prejdem po Kiminých čierno-bielych vzorovaných šatách značky Ann Taylor a všimnem si nápadne vyklenuté bruško. „Si tehotná!“ zhíkнем.

Úsmev jej okamžite zmizne z tváre. „*Nie. Nie som tehotná.* Prečo to vravíš?“ Potiahne si stuhu nad pásom. „Myslíš si, že v týchto šatách vyzerám tučná?“

„Nie! Kim, jasné, že nie!“ Na svoju obranu musím dodať, že to, ako povedala *Vieš čo?*, naozaj znelo, akoby mi chcela oznámiť, že čaká bábätko. V poslednom čase ženy v mojom veku oznamujú tehotenstvo čoraz častejšie – akoby to bola jediná vzrušujúca správa, ktorú majú –, a ona sa predsa nedávno vrátila zo svadobnej cesty... „*Vôbec nie.* Prepáč, že som to povedala. Len som si myslela...“

Kim si rozpačito napráva šaty. „Určite si na to mala nejaký dôvod.“

V duchu si dám zaucho. „Nie, nemala som žiadny dôvod, prisahám. Okrem toho, *každý* predsa na svadobnej ceste pár kíľ priberie. Veľmi ti to pristane.“

Lenže Kim ma vôbec nepočúva. Natahuje krk a snaží sa dovidieť si na zadok.

Odkošlem si. „Takže čo si mi chcela povedať?“

„Och.“ Mierne sa usmeje, ale jej počiatkové nadšenie už opadlo. „Prišli tričká. Dala som ich do konferenčnej miestnosti.“

Ach, to je *fakt* dobrá správa! Nasledujem Kim do konferenčnej miestnosti a naozaj, v kúte stojí trocha preliačená hnedá kartónová škatuľa. Bežím k nej a otvorím ju. „Už si ich videla?“

„Pozrela som sa na ne. Ale nerátala som ich.“

Prehrabávam sa v škatuli plnej tričiek a jedno vyberiem. Je modrozelené a sú na ňom všetky potrebné informácie. Charitatívny beh na päť kilometrov. Na podporu výskumu detskej mozgovej obrny. Tričko v mojej ruke má veľkosť M a vyzerá, že mi bude sedieť. Tričká mali doraziť ešte minulý týždeň a dnes je už utorok, takže som začínala byť nervózna. Charitatívny beh, ktorý organizujem, sa koná v sobotu.

„Vyzerajú skvele, Nat,“ vydýchne Kim. Pri organizovaní tohto behu ma veľmi podporovala – bez nej by som to nezvládla. „Môžeme ich rozdať dopoludnia, keď tu budú všetci.“

S úľavou prikývnem. Všetko ide podľa plánu. „Mimochodom,“ dodám, „nevieš, či Dawn nevolala, že je chorá?“

Kim si pridrží tričko na hrudi a uhladí si ho na bruchu, ktoré mi stále pripadá ako tehotenské. „Nie. Prečo?“

„Nuž, nie je tu.“

„No a? Mešká.“

„Ty to nechápeš.“ Vrátim tričká naspäť do kartónovej škatule. „Dawn nikdy nechodí neskoro. *Nikdy*. Odkedy tu pracuje, ani raz nemeškala. O trištvrte na deväť je vždy tu.“

Kim pozrie na hodinky a potom na mňa, akoby som prišla o rozum. „Tak mešká dvadsať minút. Čo je na tom?“

U Dawn je to nezvyčajné. A okrem toho som Kim nepovedala všetko. Včera popoludní mi Dawn poslala zvláštny mail, v ktorom sa ma spýtala, či by som sa s ňou po práci nemohla porozprávať o *niečom dôležitom*. Väčšinu popoludnia som však strávila na obchodnej schôdzke, a keď som sa vrátila do kancelárie, bola už preč.

Niečo dôležité. Zaujímalo by ma, či sa to týkalo...

Nie. Pravdepodobne nie.

„Dúfam, že sa jej nič nestalo.“ Pokrútim hlavou. „Možno mala autonehodu.“

Kim sa zachichoce. „Alebo je konečne na psychiatrii.“

„Prestaň,“ zamrmlam. „To je kruté.“

„No tak. Je čudná a ty to dobre vieš. Veď pri nej musíš sedieť.“

„Nie je až taká strašná.“

„Nie je až taká strašná?“ vybuchne Kim. „Je to ako sedieť v kancli s robotom. A čo tá jej posadnutosť korytnačkami? Kto má tak veľmi rád *korytnačky*?“

Okej, netvrďím, že Dawn nie je trochu zvláštna. Možno dokonca *veľmi* zvláštna. Občas sa jej ľudia z firmy za chrbtom posmievajú. A, áno, korytnačky má radšej, ako sa na dospelého človeka patrí. Je však veľmi milá. Keby ju ľudia trochu viac spoznali, určite by sa k nej správali lepšie.

Niežeby som ju poznala ktovieako dobre. Plánovala som ju pozvať na večeru, ale nikdy som sa k tomu nedostala. Pred niekoľkými týždňami, keď sme sa v piatok večer viezli výťahom, som sa jej nenápadne spýtala, či má niečo v pláne, ale tá otázka ju šokovala. *Len sa doma navečeriam. Sama.* Pozvala by som ju k sebe, ale mala som sa stretnúť s frajerom a bolo by čudné, keby sa k nám bola pridala.

Pozvem ju na večeru. Určite. Hneď po tom charitatívnom behu.

„V každom prípade, radšej sa vrátim do práce.“ Kim pozrie na hodinky. „Nie som Predajkyňa mesiaca ako *niekto*.“

Trocha očerveniem. Áno, čísla mám lepšie ako ktokoľvek iný vo firme, ale tvrdo pracujem. „Tento mesiac si sa predsa vydávala. Tentoraz je to legitímny dôvod, prečo si predala menej.“

„Hej, hej.“ Kim pokrčí plecami, lebo jej na tom vlastne až tak nezáleží. Jej manžel je bohatý. V blízkej budúcnosti naozaj otehotnie, a keď sa tak stane, skončí v práci a už sa nikdy nevráti. „V každom prípade, veľa šťastia s tričkami. Uvidíme sa neskôr.“

Len čo Kim odíde, možno na svoje pracovné miesto, ale skôr do kuchynky po tretiu alebo štvrtú šálku kávy, zatvorím vrchnák škatule s tričkami a vrátim sa k svojmu stolu. Po príchode na ňom uvidím niečo, čo som si predtým nevšimla.

Je to figúrka korytnačky.

Je drobná, nie dlhšia ako môj ukazovák, zeleno-modrá a geometrické vzory na jej pancieri sa lesknú vo svetle žiariviek. Má zdvihnutú hlavu a upiera na mňa čierne očká.

Pred časom mi Dawn s nadšením darovala figúrku korytnačky, ktorú som si vystavila na stole. Bolo to od nej veľmi milé a bolo mi hrozne, keď korytnačka, ktorú mi kúpila, spadla na linoleum a rozbila sa na márne kúsky. Ďalšiu mi už nedala. Lenže tá pôvodná bola iná ako tá, ktorú mám na stole teraz.

Zdvihnem figúrku, prevraciam ju medzi prstami a vnímam jej hladký povrch. Čo tu tá korytnačka robí? Kto ju sem dal?

Bola to Dawn?

Nemohla to byť ona. Keď som sa včera podvečer vrátila do kancelárie, Dawn tam už nebola. A teraz tu ešte nie je. Ako by teda mohla dať túto korytnačku na môj stôl?

Vrátim korytnačku naspäť a na prstoch mi zostane škrvna. Keď som ju zdvihla, po ruke sa mi rozmazalo niečo tmavočervené. Pozriem na dlaň a snažím sa zistiť, čoho som sa práve dotkla. Určite to nie je farba, keďže korytnačka je zelená. Žeby kečup?

Nie, nie je to ani kečup. Farba je príliš tmavá a tekutina nie je lepkavá. A nevonia sladko. Voniam takmer... kovovo.

Čo to je?

Kým skúmam tmavočervenú tekutinu, ktorá mi schne na bruškách prstov, nejasne si uvedomujem, že niekde v blízkosti zvoní telefón. Na Dawninom stole.

Vstanem a vrátim sa k nemu. Miesto je stále prázdne. Je možné, že prišla skôr a je na toalete alebo čo? Určite je tu a práve ona mi dala na stôl tú malú korytnačku, hoci jej bunda nevisí na operadle stoličky. Obrazovka jej počítača je tmavá – nie je to šetrič, skrátka je vypnutá.

Telefón na jej stole stále vyzvára. Zvyčajne sa číslo volajúceho zobrazuje na displeji, ale tentoraz nie. Je to utajené číslo.

Zdvihnem slúchadlo. Nie je mojou úlohou vybavovať jej telefonáty, ale ak je dnes chorá, môžem sa aspoň pokúsiť vybaviť vzniknuté problémy. Dawn by pre mňa určite urobila to isté. Vždy sa snaží pomáhať ostatným a občas to až preháňa.

Ktovie, o čom sa so mnou chcela včera porozprávať. *Niečo dôležité*. Keďže ide o Dawn, mohlo by to byť čokoľvek, od škatule so starým mliekom v chladničke až po rakovinu v poslednom štádiu. Nemusím mať vopred obavy.

„Pracovný telefón Dawn Schiffovej,“ poviem do slúchadla.

Na druhej strane linky zavládne ticho. Mám pocit, že počujem nepravidelný dych.

„Haló?“ poviem. „Je tam niekto?“

Zasa ticho. Práve keď chcem zložiť, utrápený ženský hlas prednesie slovo, pri ktorom mi po chrbte prebehne mráz:

„Pomoc.“

Potom sa spojenie preruší.

KAPITOLA 2

Ci viem na hluchý telefón a v žalúdku sa mi rozlieva nepríjemný pocit.
Pomoc.

Znelo to ako Dawn, ale na základe jedného slova si nie som istá. Nech to však bol ktokoľvek, znelo to hystericky. Vystrašene.

Pomoc.

A potom zavládlo ticho, ktoré sa zmenilo na oznamovací tón.

Keď Dawn dnes ráno meškala, pohrávala som sa s myšlienkou, že sa niečo stalo, ale v skutočnosti som neverila, že by to mohlo byť vážne. Mýlila som sa? Stalo sa Dawn niečo strašné?

Ocitla sa v nebezpečenstve?

Vytiahnem z kabelky mobil. Vyhľadám v kontaktoch Dawnino meno a kliknem na jej číslo. Telefón niekoľkokrát zazvoní a potom počujem jej monotónny hlas:

Dovolali ste sa na mobilný telefón Dawn Schiffovej. Momentálne nemôžem prijať váš hovor. Po pípnutí, prosím, uveďte svoje meno, číslo, na ktoré vám môžem zavolať, ďalšie kontaktné číslo a dôvod, prečo mi voláte.

Rozhodnem sa nenechať jej odkaz. Namiesto toho jej skúsím poslať správu:

Ahoj, Dawn, všetko v pohode?

Sledujem displej a čakám, kedy sa objavia malé bublinky, ktoré budú naznačovať, že píše. Neobjavia sa.

Musím niečo urobiť. Musím sa porozprávať so Sethom.

Seth Hoffman je manažérom dorchesterskej pobočky Vixed odvtedy, čo som tu začala pracovať. So Sethom máme dohodu – dáva mi voľnú ruku a ja predávam ako divá. Je fajn mať šéfa, ktorý ustavične nekontroluje každý cent, ktorý miniem na zákazníkov, ani ma nenúti vysvetľovať, čo som robila každú nanosekundu svojho času. Určite by to bolo iné, keby som nedosahovala dobré výsledky, ale Seth mi verí.

Zaklopem na dvere Sethovej kancelárie, ktoré sú už po-
otvorené. Má síce sekretárku, ale je to sekretárka pre všetkých a nesleduje, kto vchádza do kancelárie alebo z nej vychádza. Keď zavolá, aby som vošla, idem.

Keď sme tu s Kim začali pracovať, s chichotom sme sa bavili o tom, aký je náš šéf pekný. Seth má teraz zhruba štyridsaťpäť rokov – je o pätnásť rokov starší ako ja –, ale vyzerá mladistvo. Má vrásky okolo očí, ktoré sa mu zvráštia, keď sa usmeje, pár sivých vlasov na sluchách, ktoré mu pristanú, a hoci vždy nosí kravatu, nikdy ju nemá dokonale uviazanú.

„Ahoj, Nat,“ povie, keď ma zbadá. „Ako sa máš? Je všetko v pohode?“

„Nie celkom.“ Stojím pred Sethovým stolom a chcem sa s ním podeliť o obavy, ale nechcem, aby to vyznelo príliš vystrašene. „Volala dnes Dawn, že je chorá?“

Zdvihne tmavé obočie. „Nie, nevolala. Prečo? Neprišla?“
Rovnako ako ja, aj Seth určite vie, že Dawn funguje ako stroj. „Nevidela som ju.“

„Hm,“ zahundre.

Dofrasa. Dúfala som, že mu volala a povedala, že jej stará mama ochorela a že dnes nepríde do práce. „Volala som jej, ale nedvíha. A ešte...“

Zamračí sa. „Čo ešte?“

„Telefón na Dawninom stole zazvonil a ja som ho zdvihla. Osoba na druhom konci povedala ‚pomoc‘.“

Seth prikývne. „Okej, s čím potrebovala pomôcť? Potrebovala informácie o niektorom produkte? Alebo sa chcela pošťažovať?“

„Nie, ty ma nechápeš. Znelo to, akoby mala problém a potrebovala pomoc. Myslím si... že to bola Dawn.“

„Takže... má problém s autom alebo čo? Povedala ti, s čím potrebuje pomôcť?“

„Nie.“ Spojím si ruky. „Povedala len ‚pomoc‘ a zložila.“

„Aha.“ Výraz na jeho tvári prezrádza, že ho to nezaujíma. Netvári sa ani trocha znepokojene. „No tak jej zavolaj a opýtaj sa, s čím potrebuje pomôcť.“

„To som už urobila. Nedvíha.“

Seth pokrčí plecami. „Určite je v pohode. Čo také sa jej mohlo stať?“

„Neviem.“ Začnem si obhrýzať necht na palci – je to starý zlozvyk, ktorý sa objaví vždy, keď som nervózna –, ale rýchlo sa ovládnem. Táto francúzska manikúra ma stála celý majetok a nechcem si ju zničiť. „Možno mala nehodu.“

„Zavolám jej.“

Plecia sa mi trocha uvoľnia, keď Seth vezme z pracovného stola mobil a otvorí si zoznam kontaktov. Všímnam

si, že z ľavého prstenníka mu zmizla obrúčka. Ešte nedávno tam bola – zostal po nej biely pásik kontrastujúci s opálením. Pohľadom hľadám fotku s manželkou Melindou, ktorú mával na stole, ale aj tá je preč.

Hm. Zaujímavé.

Najradšej by som sa Setha opýtala na chýbajúci prsteň a fotku jeho manželky, ale nie je to moja vec. Veď je to môj šéf. A momentálne mám naliehavejšie problémy.

Seth volá a obaja čakáme, zatiaľ čo mobil na druhom konci vyzvára. Po niekoľkých sekundách počujem tlmený zvuk Dawninej otravne dlhej správy v odkazovej schránke. Seth bubnuje prstami po stole a vyčkáva, kým sa prehrá celá.

„Ahoj, Dawn,“ prihovori sa jej napokon. „Dnes si neprišla do práce a chcel by som vedieť, čo sa deje. Je všetko okej? Zavolaj mi, len čo budeš môcť.“ Položí mobil na stôl. „Nezdvihla, ale určite sa ozve.“

„Aha.“

„Vieš čo?“ Luskne prstami. „Práve som si spomenul – s Dawn sa máme dnes o druhej stretnúť. Robila veľký rozruch okolo toho, že si chce dohodnúť konkrétny čas a že je to dôležité.“

„Dôležité?“ Zovrie mi žalúdok, keď si spomeniem, že som od nej dostala podobný mail. *Niečo dôležité*. Muselo to byť *dosť* dôležité, keď si dohodla stretnutie so šéfom. „Čo bolo také dôležité?“

„Netuším. No ako ju poznám, bude to pravdepodobne nejaká hlúposť.“ Usmeje sa, ale mne to za daných okolností pripadá absolútne nevhodné. „V každom prípade sa tvárila, akoby to bola veľká vec, takže som si istý, že o druhej príde a porozprávame sa.“

Prestúpim z nohy na nohu. Mám obuté jasnočervené lo-
dičky od Christiana Louboutina. Vždy nosím vysoké pod-
pätky a červená je moja obľúbená farba topánok, tieto ma
však hrozne tlačia na prstoch. Mala som si kúpiť tridsať-
deviatky. „Možno by sme mali zavolať na políciu.“

„Na políciu?“ Seth na mňa zažmurká. „Myslíš to vážne?
Hodinu mešká do práce a ty chceš volať *na políciu*?“

„Volala a prosila o pomoc!“ pripomeniem mu.

Vydýchne cez stisnuté pery. „Si si istá, že to bola Dawn?
Možno volala nejaká zákazníčka, ktorá potrebovala pomoc.“

„Nebola to zákazníčka.“

„Si si istá?“

Chcem prikývnuť, ale prinútil ma spochybníť vlastnú
pamäť. Zdvihla som a osoba na druhom konci linky pove-
dala: „Pomoc.“ Bola naozaj rozrušená. Na druhej strane, aj
niektorí zákazníci znejú rozrušene, keď volajú. Je možné, že
to nebola Dawn, ale naozaj len zákazníčka? A možno zložila,
keď počula môj hlas namiesto toho jej?

„Mohlo sa jej stať všeličo,“ pokračuje Seth. „Nemyslím
si, že musíme hneď volať na políciu. Vysmiali by nás.“

To je možno pravda.

Sethovi zmäkne pohľad. „Si v pohode, Nat? Vyzeráš tro-
cha vyčerpane.“

„Ďakujem pekne.“

„Nemyslím to v zlom. V poslednom čase sa ideš zodrať.
Predaje ti stúpli do závravných výšok a okrem toho organi-
zujúš aj ten beh na päť kilometrov. Nevieš, kde na to všet-
ko berieš čas. Mala by si si trochu oddýchnuť.“

V hrdle mi navrie hrča. „Na dôležité veci si vždy náj-
dem čas.“

„Viem.“

Prehltne hrču. „Prídeš si v sobotu zabehať, však? Spolieham sa na teba.“

„Prídem.“ Položí si ruku na hrud'. „Sľubujem. Neboj sa, stavím sa, že Dawn bude o druhej v mojej kancelárii. Vždy chodí načas.“

Len čo vyjdem zo Sethovej kancelárie, vrátim sa na svoje miesto. Figúrka korytnačky je stále na stole a hľadí na mňa prázdnyimi čiernymi očkami. Sethova poznámka o tom, ako vyčerpane pôsobím, mi stále znie v ušiach, takže vytiahnem púder. Hoci som si ráno naniesla na tvár drahý krém, som bledá. Zvyčajne žiarim. Je to jedna z vecí, ktoré mi pomáhajú predávať naše produkty. Dnes v noci som však nespala dobre. A aj moje svetlé vlasy vyzerajú nezvyčajne mdlé a bez života.

Skrátka nedokážem prestať myslieť na ten telefonát... Stále počujem zúfalý tón v hlase tej ženy.

Pomoc.

Neznela ako zákazníčka, ktorá potrebuje pomoc. Znela ako niekto, kto má ozajstný problém.

Lenže Seth má pravdu. Nemôžem zavolať na políciu, aby som nahlásila, že moja kolegyňa hodinu mešká do práce. Som si istá, že Dawn sa čoskoro objaví. Je to určite len veľké nedorozumenie.